

EL LECTOR ESCRIU

Carta oberta a la Diputació

Sr. Director,
D'exposicions com la Mostra d'Art que la Diputació ha organitzat recentment, l'any 73 també se'n feien a la Fontana d'Or. Exposaven uns 400 artistes i llavors dividien la mostra en dues parts: la figurativa i l'abstracta o no figurativa.

Em sembla que els senyors de la Diputació no han agafat aquest exemple i penso que, encara que no hi havia democràcia abans, tenien més sentit de la justícia quant a arts plàstiques.

Sé, positivament, que en aquesta Mostra d'Art s'ha creat un mal ambient entre els aproximadament 200 artistes no seleccionats i la Diputació.

Si em diuen que les exposicions que feien a la Fontana d'Or no tenien qualitat, jo els respondo, que això no és cert. Crec que vostès no em poden argumentar això. Em poden dir que en aquesta Mostra d'Art els crítics i altres personalitats de les arts han seleccionat el millor. Jo no dubto que hi puguin haver obres de qualitat, però també n'hi ha que no són dignes de ser exposades, car moltes de les que els crítics no han seleccionat són encara més dignes de ser penjades públicament.

Quant al caràcter de l'exposició, és quasi totalment no figurativa. Espero que sàpiguen rectificat aquest mal ambient i el converteixin en positiu creant la segona part de la Mostra d'Art 1985; de tendència figurativa.

Per si els pogués ajudar, els diré que n'hi ha molts que es creuen que són entesos d'art i fan com aquells que es fan dir cuiners i alhora de la veritat no saben cuinar ni un ou ferrat. Em

refereixo al fet que cal anar alerta amb els crítics que seleccionen, car si bé n'hi ha molts que, amb dignitat, poden gaudir del seu prestigi, també n'hi ha que fan com aquests cuiners dels quals parlava suara. **J. Hidalgo i Portero.** (Artista local de Palafrugell).

El català i els edictes

Sr. Director,
El diari de la vostra digna direcció el dia 7 de novembre d'enguany ha publicat un article del Sr. Pere Madrenys, que qualifica com a pas endarrera la redacció d'un «Edicto», en castellà tramès pel Servei d'Urbanisme de Girona, contrastant aquest fet negatiu per la catalanitat que tots participem amb l'esperança que l'Audiència Provincial, gràcies al recentment anomenat President, prou conegut i estimat a Girona, Sr. Miquel Pérez Capella, s'admeti l'ús del català.

Valoro positivament la referència a la possible normalització de l'Audiència Provincial en la qüestió idiomàtica. Però contrasta aquest, podríem dir «pas endavant» d'iniciar pràcticament la introducció del català a l'Audiència Provincial, amb la qualificació de «pas endarrera» per la redacció d'un «Edicto» en castellà; on es publicava l'aprovació inicial d'un Estudi de Detall que havia acordat la Comissió Provincial d'Urbanisme actuant en via subrogatòria, per causa del silenci administratiu de l'Ajuntament.

Doncs m'agradaria que el senyor Madrenys llegís el Butlletí Oficial de la Província o el Diari Oficial de la Generalitat, on veurà que el mateix Servei d'Urbanisme publica tots els Edictes en català i en castellà, per exigències de la mateixa Llei de Normalització Lingüística. Malgrat això, no cal desconfiar del procés de catalanització del Servei d'Urbanisme, que és molt ferm des que el dia 5 de novembre de 1978 va ésser redactat per primera vegada en català el primer acte del Servei, recent assumida la competència per la Generalitat de Catalunya, a la qual durant el mes d'octubre d'aquell any havien estat traspassats, els seus funcionaris. I en el nostre idioma s'han escrit, des d'aleshores, 11.121 escrits; d'un total de 11.581 emesos a altres administracions o particulars. Precisament els 460 restants, en la seva quasi totalitat, han estat adreçats a l'Audiència Territorial de Barcelona, algun d'ells com a segon escrit, traduïnt al castellà el primer que s'havia lliurat pel Servei amb català, sense que fos admès el nostre propi idioma, per raons processals.

Penso, senyor Madrenys, que

El carrer d'en Josep Maria Prat

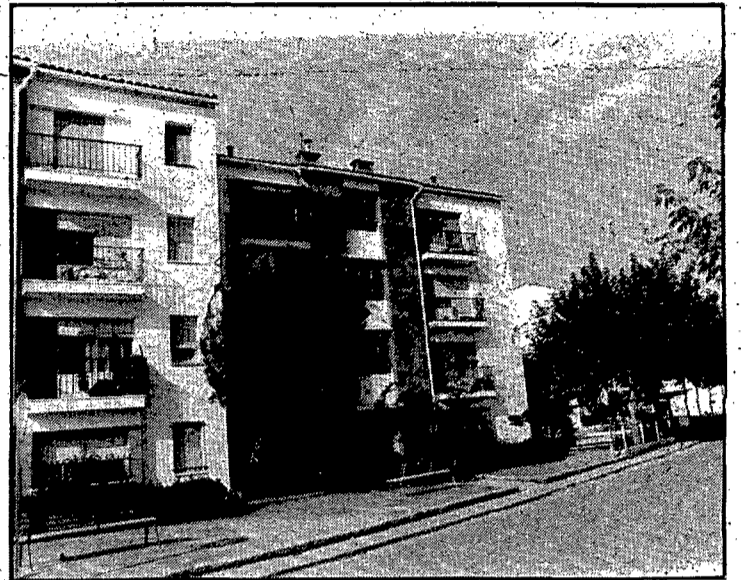
359

El carrer d'en Josep Maria Prat travessa els quatre blocs de pisos que formen el grup de cases síndicals del mateix nom. Queda situat a l'entrada de la via d'accés a un grup de cases síndicals distint que porta el nom dels Germans Sàbat.

Josèp Maria Prat fou delegat de la Obra Sindical del Hogar a Girona i va morir l'any 1969 en un accident de moto, anant a Madrid. Tenia 56 anys. Aleshores es va decidir donar el seu nom al grup d'habitatges que estaven fent a Taialà l'Obra Sindical del hogar i l'Institut Nacional de la Vivienda, el qual va quedar acabat cap al 1972.

Hi ha 125 cases repartides entre quatre blocs. Actualment els seus habitants gaudeixen d'un alt nivell de serveis: a l'altra banda de la carretera de Taialà hi ha l'escola pública d'EGB de Taialà, on hi ha també una biblioteca pública; als baixos de l'escala número 13 del grup hi ha un centre social; a un costat del carrer hi ha la llar d'infants i un consultori mèdic; al proper carrer de Nobel hi ha un casal de joves; no gaire lluny, al carrer de la Serra Alta, hi ha unes dependències de la policia municipal.

Entremig dels quatre blocs, a un costat del carrer, hi ha una curiosa font feta l'any 1979 per iniciativa de Manuel Gálvez, un personatge molt popular al barri. Una inscripció a la font deixa constància del seu paper en la iniciativa: «Manuel Gálvez-J.M. Prat. 14-12-1979».

LA LLAR D'INFANTS

La llar d'infants que queda situada a un costat del carrer té una llarga i atzarosa història. L'origen es remunta a l'any 1959, quan la Protecció de Menors va construir una guarderia destinada als fills de dones treballadores del grup de cases de Germans Sàbat. Les del grup Josep Maria Prat encara no eren fetes.

L'edifici no es va arribar a inaugurar com a guarderia, ja que era més urgent la necessitat d'una escola. Així, a partir del mes de febrer del 1960 s'hi van començar a donar classes a les noies de Germans Sàbat mentre s'habilitaven unes altres aules per als nois. Aquesta situació provisional va durar només un

any, mentre s'habilitaven altres aules. Així, el 14 de maig del 1961 va poder-se inaugurar finalment com a guarderia. De la Protecció de Menors passà a dependre de l'Ajuntament i es convertí en Llar d'Infants Municipal. L'any 1982 hi va començar a funcionar el servei de menjador. El febrer de 1983 hi van començar unes obres d'ampliació i millora substituïnt l'antic edifici per un de nou de tres plantes. Les noves instal·lacions s'han inaugurat aquest curs amb el nom de Llar d'Infants Municipal «Baldufa», i es vol traslladar-hi el centre social ara situat a l'altre costat del carrer, i fer-hi una llar de jubilats.

J. Fabre

AJUNTAMENT DE VALL-LLOBREGA (GIRONA)

ANUNCI

Aprovat inicialment per l'Ajuntament Ple el Pla Parcial d'Ordenació Urbana «Mas Falquet», se sotmet a informació pública pel termini d'un mes comptat des del dia següent al de la inserció d'aquest anunci en el Butlletí Oficial de la Província.

Durant aquest període podrà ésser examinat a la Secretaria de l'Ajuntament i formular-s'hi les reclamacions i al·legacions que s'estimin pertinents.

Vall-llobrega, 18 d'octubre de 1985
L'ALCALDE

aquell 5 de novembre hauria d'ésser una data prou celebrada, i no gràcies a mi, sinó als abans que jo funcionaris del Servei que, encapçalats per l'avui jubilat Valerià Simón i González, es llançaren decididament, primer que molts altres, al procés de normalització lingüística, que encara continua. Crec que davant d'això l'aparició d'un «Edicto» que s'ha tramès en català i castellà a un temps, és un fet més del procés de normalització.

Senyor Madrenys, quan li donen un bitllet del Banc d'Espanya que diu «Páguese a portador la cantidad de...», l'ha rebutjat mai, vostè, pel fet de la catalanitat? Li confesso que jo tampoc, i

no sé si em molestaria tenir una moneda pròpia i haver d'anar a una oficina de canvi per viatjar a la resta d'Espanya (encara que més m'estimaria una unitat monetària mundial, potser sense pluritat idiomàtica, però amb desaparició de les oficines de canvi). El cas és que alguns escrits, independentment de la nostra voluntat, s'han de redactar en dos idiomes o, fins i tot, com hem dit en el cas de la moneda, només en castellà, per exigència legal.

Us agraeixo, senyor director, l'atenció de deixar-me fer públic el meu punt de vista i confio que ni el senyor Madrenys ni els altres que sovint compartim els

seus, pensin en el Servei d'Urbanisme com a un lloc de preocupació, sinó d'afirmació del procés de normalització de l'ús del català que fermament iniciava el meu antecessor en el càrrec el 5 de novembre de 1978. Això no obstant, per una qüestió de coherència amb el tarannà del Punt Diari, no dubtaré, senyor Director, a trametre la versió castellana a un altre diari on l'Edicte en castellà no contrasti amb l'idioma dominant, limitant la publicació al Punt de la versió catalana i, des d'aquest punt de vista, accepto l'error d'oportunitat comès. **Joaquim Llorens i Clos.** Secretari de la Comissió Provincial d'urbanisme de Girona.

Pregueu Déu en caritat per l'ànima de

Andreu Sol i Ribas

que morí cristianament a Palafrugell el dia 11 de novembre de 1985, a l'edat de 83 anys

A.C.S.

Els seus afligits: filla, Helena Barthe, les seves nétes Ivonne i Martine, i família tota, us preguen que el tingueu present a les vostres oracions.

Perpinyà-Palafrugell, 13 de novembre 1985.

Mariana Gutiérrez i Vicente

Vda. de Josep Lloveras i Carreras

Ha anat a la casa del Pare amb els Sagraments de l'Església.

A.C.S.

La seva filla, M. Pilar Lloveras, i família tota, preguen que la tingueu present a les vostres oracions i en el vostre record.

La missa exequial en sufragi de la seva ànima se celebrarà auyi dia 13 a 2/4 d'11 del matí, a l'església parroquial de Sant Pol de Mar.

Sant Pol de Mar, 13 de novembre de 1.985